

Arrest

nr. 91 413 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. M. PARRILLI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 januari 2012.

1.3. Op 6 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 juli 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 5 juli 1960 geboren in Bagdad. U bent een sjiietische van Arabische origine en woonde in de Palestinastraat in Bagdad, samen met uw ouders. U bent in de jaren tachtig beginnen te werken in de filmindustrie. U was verantwoordelijk voor de productie (uitvoerend regisseur) van verschillende series zoals bijvoorbeeld Fobia Bagdad (2005-2006), Rasael Men Rasjoul Mejit (2007-2008) en Athania Baath el Dohor (2009-2010), die in Syrië gedraaid werden. Naast deze projecten waarvoor u op contractbasis werkte, had u ook een positie als ambtenaar bij het ministerie van cultuur meer bepaald op het directoraat van theater en films, afdeling films. U hield zich hier bezig met het documenteren en archiveren van Iraakse theaterproducties en films. In 2004 werd uw oom ontvoerd. Er werd losgeld geëist, wat jullie betaald hebben, maar uw oom werd nooit vrijgelaten. Jullie zouden op internet een filmpje gezien hebben waarin hij vermoord werd.

Enige tijd geleden werd u gevraagd te zetelen in de jury van het derde Bagdad Internationaal Filmfestival (BIFF) dat plaatsvond van 3 tot 10 oktober 2011. De film 'Kirkuk Flowers', een Italiaans/Iraakse productie, zou de eerste prijs gewonnen hebben. Op de dag van de prijsuitreiking benaderde een collega u om te vertellen dat een groep extremisten buiten naar u vroeg. U bent daarop direct vertrokken langs de achterdeur en met een taxi naar huis gegaan. U werd later per sms bedreigd. Hierin werd u uitgescholden voor bekeerlinge en er zou u een gepaste straf te beurt vallen. U werd eveneens opgebeld, maar nam de telefoon niet op en kreeg daarop nogmaals dezelfde sms toegestuurd. De volgende dag belde een collega, Saad Abdellah, u met de mededeling dat de mannen met baarden naar uw werkplaats gegaan waren, waar ze wederom naar u vroegen. U denkt dat u omwille van uw rol in de jury en de keuze van de film 'Kirkuk Flowers' gevisieerd werd.

U bent op 13 oktober 2011 uit Bagdad vertrokken naar Erbil waar u een viertal dagen verbleven hebt bij vrienden. U bent via Turkije naar België gereisd waar u op 27 oktober 2011 bent aangekomen. U heeft dezelfde dag asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: vijf kleurenfoto's tijdens de prijsuitreiking van BIFF, drie programmaboekjes in verband met het BIFF, een badgehouder en VIP-badge van het BIFF, twee foto's in functie als ambtenaar van ministerie van cultuur, drie DVD's, vier folders van televisiereeksen waaraan u heeft meegewerkt, een folder over de film 'Kirkuk Flowers', een diploma, een identiteitskaart en nationaliteitsbewijs. U legt tevens een kopie neer van een opleidingscertificaat, een internetartikel in verband met het BIFF, uw CV, een badge van het ministerie van cultuur, een badge van de vakbond en een badge van de vereniging van Iraakse filmmakers en een waarderingscertificaat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Volgens uw verklaringen zetelde u in de jury van het Bagdad International Filmfestival dat plaatsvond van 3 tot 10 oktober 2011 (CGVS p.13). De jury had besloten de film 'Kirkuk Flowers' als winnaar te bekronen (CGVS p.13). Deze film zou een aantal provocerende scènes bevatten die de geldende normen en waarden overschreden (CGVS p.13). Dit zou de extremisten voor het hoofd gestoten hebben. Omwille van de bekroning van deze film zou u bedreigd zijn. Omwille van volgende redenen dient echter te worden besloten dat u deze asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst blijkt u geen stukken voor te leggen waarmee u de door u aangehaalde problemen zou kunnen staven. Het zou nochtans kunnen aangenomen worden dat u, die problemen aanhaalt tengevolge uw rol in een filmfestival, uw asielrelaas op de ene of de andere manier bevestigd zou kunnen laten zien. Dat u hiertoe niet in staat bent, roept de nodige vraagtekens op.

Dat deze film bekend is bij extremisten en zij omwille hiervan bedreigingen hebben geuit, maakt u bovendien niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat deze film zeer onbekend is in Irak. Gevraagd of deze film in Irak vertoond werd aan het grote publiek, kon u bevestigen noch ontkennen dat de gewone burger deze film gezien had (CGVS p.18). U denkt dat de film een keer in de Asaadi club vertoond werd en een keer in het nationaal theater, maar er zou slechts weinig volk aanwezig geweest zijn (CGVS p.17-18). Dat deze vrijwel onbekende en slechts twee keer vertoonde film effectief tot reacties van extremisten heeft geleid, kan dan ook betwijfeld worden.

Ook uw bewering dat specifiek u zou worden geïdëeerd omwille van de prijs van deze film dient betwijfeld te worden. Zo zat uzelf officieel niet in het jurypanel dat de categorie waarin deze film wedijverde moest beoordelen (zie infomap). U behoorde namelijk samen met Sabah Almandelawi en Ali Alattar tot het jurypanel voor de categorie "Iraqi Film Competition, new horizons" (zie infomap). Volgens uw verklaringen werd er evenwel door de afwezigheid van een aantal juryleden afgeweken van de opdeling in categorieën en werd er gezamenlijk gestemd over alle categorieën (CGVS p.16). U somt elf collega-juryleden op (CGVS p.14). Wanneer deze namenlijst naast de lijst met juryleden gelegd wordt en de foto's op de website van het festival, blijkt evenwel dat de jury wel degelijk voltallig was (zie infomap). Er was bijgevolg geen reden om de categorieën waaraan de jury oorspronkelijk toegewezen waren, aan te passen. Uw stelling dat u wél in de jury zat die de film 'Kirkuk Flowers' diende te beoordelen, dient dan ook betwijfeld te worden.

Gevraagd in welke categorie de film 'Kirkuk Flowers' had gewonnen, antwoordde u bovendien dat dit was in de 'lange fictie film, Iraakse film' (CGVS p.15). U gaf aan dat hij beschouwd werd als een Iraakse film omdat de regisseur uit Irak komt en de opnamen in Kurdistan plaatsvonden (CGVS p.15). Uit de objectieve informatie blijkt echter dat de film had gewonnen in de categorie 'internationale film' (zie document infomap). De regisseur Kamsari is een in Iran geboren en getogen Kurd, die bovendien de Italiaanse nationaliteit heeft. Geconfronteerd met de vaststelling dat de film in de internationale competitie gewonnen heeft, gaf u aan dat het als een Irakese film gezien werd omdat het verhaal zich in Irak afspeelde en het om een islamitische context en Arabische cultuur ging (CGVS p.15).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat voornamelijk Iraakse regisseurs en acteurs aanwezig waren op het festival (zie infomap). Dat net u, en niet de meer bekende uitvoerders van het werk, zou worden geïdëeerd, is opmerkelijk, temeer u op geen enkel ogenblik weet aan te geven waarom dit zo zou zijn.

Bovendien blijkt u ook niet aanwezig te zijn geweest op de officiële voorstelling van de film op het festival. U stelt dat er op verschillende lokaties zeer veel films werden vertoond in één week tijd en dat jullie bijgevolg ook dvd's van de films meekregen om deze thuis te kunnen bekijken. De bewuste film zou u thuis op dvd gezien hebben, zo zegt u (CGVS p.14 – 18). Dat de extremisten net u (die niet tot de jury van de betreffende film behoorde en die zelfs niet aanwezig was bij de officiële voorstelling ervan) zouden viseren, maakt u dan ook niet aannemelijk.

Bovendien blijkt u, ondanks het feit dat er meer dan vijftien prijzen werden uitgereikt en er zo'n honderdvijftig films getoond werden, er overtuigd van te zijn dat u bedreigd werd omwille van de film Kirkuk Flowers. Dit is blijkens uw verklaringen echter enkel op vermoedens gesteund (CGVS p.21). Gevraagd waarom u omwille van uw rol in de jury geïdëeerd zou worden, gaf u te kennen dat u een vrouw was en erg actief in uw vak. Bovendien zouden de extremisten kunst en het artistieke willen elimineren (CGVS p.20). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u voor oktober 2011 nooit noemenswaardige persoonlijke problemen ondervonden heeft omwille van uw werk (CGVS p.20). De series waar u aan meewerkte werden in Syrië gedraaid en zijn in Irak op televisie vertoond, waar ze warm werden onthaald (CGVS p.6). Voor de rest was u eerder bezig met het documenteren van films en toneelstukken en niet zozeer met het zelf regisseren of uitvoeren (CGVS p.6). Dat u plots zou worden geïdëeerd, maakt u dan ook niet aannemelijk. Bovendien deed u veeleer documentatie-werk, zoals bijvoorbeeld het filmen van toneelstukken waarna ze op televisie konden vertoond worden (CGVS p.8).

Wat betreft de andere juryleden wist u bovendien niet te vertellen of ze al dan niet problemen hadden gekend omwille van hun rol in de jury (CGVS p.20, p.21). Dit is eigenaardig. Zo wist u niet of Jalal Kamel, een Iraakse regisseur die eveneens de film 'Kirkuk Flowers' beoordeeld had, al dan niet te kampen kreeg met bedreigingen (CGVS p.20). U heeft een week voor het gehoor op het CGVS (dd.31 januari 2012) uw werk nog gecontacteerd. U heeft ook toen nagelaten te informeren of er nog andere mensen problemen hadden ondervonden omwille van hun rol in de jury van het BIFF. Dit mag verbazen (CGVS p.22).

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk kan maken dat u omwille van uw rol in de jury en de daarop volgende overwinning van de film 'Kirkuk Flowers' of omwille van uw functie als ambtenaar bij het ministerie van cultuur zou geïdëeerd worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. De vijf kleurenfoto's tijdens de prijsuitreiking van BIFF, drie programmaboekjes in verband met het BIFF, een badge houder en VIP-badge van het BIFF en een internetartikel in verband met het BIFF tonen aan dat u deel uitmaakte van de jury van het Baghdad International Filmfestival. De twee foto's in functie als ambtenaar van ministerie van cultuur, drie DVD's, vier folders van televisiereeksen waaraan u heeft meegewerkt, een diploma, opleidingscertificaat, uw CV, een badge van het ministerie van cultuur, een badge van de vakbond en een badge van de vereniging van Iraakse filmmakers en een waarderingscertificaat stofferen uw carrière in de filmwereld die hier niet ter discussie staat. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs staven uw

verklaring dat u afkomstig bent van Bagdad. Ook de door u neergelegde medische attesten vermogen niet een ander licht te werpen op de inschatting van uw asielmotieven.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, (A) (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen en het aanvullende protocol van 1967, artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, onderneemt verzoekster een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen en te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing contradictoir is in de zin dat erkend wordt dat zij ambtenaar is en ambtenaren wel een risicogroep vormen. Voorts wijst zij op de veiligheidssituatie in Bagdad die recent niet verbeterd is aangezien er nog steeds abnormaal veel aanslagen zijn, het niveau van het geweld extreem hoog is en omdat terroristische groepen ambtenaren die voor ministeries werken viseren, aldus verzoekster. Tot slot stelt verzoekster dat niet in aanmerking is genomen dat zij lid is van een andere risicogroep, namelijk die van intellectuelen die regelmatig slachtoffer worden van daden van geweld.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: informatie over het "Baghdad International Film Festival" (BIFF) 2011; foto van de prijsuitreiking; beschrijving van de film "Flowers of Kirkuk" (in het Nederlands en het Engels); 7 recente krantenartikelen over de veiligheidssituatie in Bagdad; een reisadvies Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken; 3 bladzijden uit het Nederlands "Algemeen ambtsbericht Irak" van december 2011; 3 bladzijden met kopieën van (een) sms-bericht(en) "ontvangen door de vader van de verzoekende partij" met vertaling in het Engels en het Nederlands.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij geen stukken voorlegt waarmee zij de door haar aangehaalde problemen zou kunnen staven, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat de film door extremisten gekend is en dat zij omwille hiervan bedreigingen hebben geuit, (iii) betwijfeld dient te worden dat specifiek zij omwille van de prijs die deze film heeft gehad geïsoleerd wordt, (iv) uit haar verklaringen blijkt dat zij voor oktober 2011 nooit noemenswaardige problemen heeft gekend omwille van haar werk, (v) geconcludeerd kan worden dat zij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar rol in de jury en de daarop volgende overwinning van de film "Kirkuk Flowers" of omwille van haar functie als ambtenaar bij het ministerie van cultuur zou geïsoleerd worden, (vi) de neergelegde documenten deze appreciatie niet veranderen, en (vii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij sinds de jaren '80 actief is in de filmindustrie als "regisseur van series voor de Irakese televisie", zij op contractbasis voor de filmindustrie werkte en tevens ambtenaar is bij het directoraat van theater en film van het ministerie van cultuur. Verzoekster was mede-jurylid van het derde BIFF en heeft samen met andere juryleden tijdens een openbare ceremonie de eerste prijs uitgereikt aan de film "The Flowers of Kirkuk", een "Irakese/Zwitserse/Italiaanse" productie. Na de prijsuitreiking deelde een collega verzoekster mee dat een groep extremisten "klaarblijkelijk leden van een islamitische groep extremisten" buiten met haar wilde praten. Verzoekster verliet het gebouw via een achterdeur en nam een taxi naar huis. Verzoekster

stelt in het verzoekschrift dat zij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) *"heeft (...) uitgelegd dat zij door leden van een extremistische en terroristische groep geviseerd werd omwille (dit neemt verzoekende partij aan) van haar deelname aan het BIFF als jurylid, en meer bepaald omdat de film "The Flowers of Kirkuk" heeft gewonnen en omdat zij een geëmancipeerde Iraakse vrouw is, actief in het domein van kunst en cultuur"*. Nadat verzoekster Irak verliet zou haar vader een aantal berichtjes hebben ontvangen met bedreigende inhoud.

2.6.1. Daargelaten de vraag of leden van een terroristische en extremistische organisatie de film *"Flowers of Kirkuk"* hebben gezien en daargelaten de vraag welke film(s) verzoekster mee gejureerd heeft, concludeert de Raad na lezing van het administratief dossier en de door verzoekster ingediende stukken dat zij haar relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat haar relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

Zo merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster persoonlijk een eerste keer zou zijn geviseerd geworden na de prijsuitreiking van het derde BIFF, niettegenstaande zij in de filmindustrie werkt sinds de jaren '80 en in die hoedanigheid meegewerkt heeft aan producties die vertoont werden op de Iraakse televisie en gedraaid werden in Syrië en Irak, zelfs op het ogenblik van het sektarisch geweld in Irak (gehoor CGVS, p. 5-8). Dat zij meer zichtbaarheid als intellectueel had gekregen door het BIFF in vergelijking met haar vroegere projecten en het risico loopt om door terroristen geviseerd te worden, zoals de meeste Iraakse intellectuelen, kan niet overtuigen aangezien verzoekster duidelijk aangeeft tijdens het gehoor dat zij sinds 1980 in de filmindustrie werkt en meewerkte aan verschillende Iraakse producties die in series op de televisie werden uitgezonden en die door het publiek gesmaakt werden.

In het rapport van UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van 31 mei 2012, geraadpleegd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals blijkt uit de Subject Related Briefing (SRB) (p. 32) *"Irak" "De Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-BAGDAD"* update van 16 juli 2012 gevoegd bij de nota, leest de Raad, onder andere, dat na jaren van aanhoudend geweld tegen artiesten, acteurs, en zangers omwille van hun (vermeend) engagement in on-islamitische en Westerse activiteiten, het Iraakse culturele "toneel" opnieuw bloeit en dat artiesten melden dat beperkingen worden opgelegd die te wijten zijn aan een gebrek aan tolerantie en een strikte interpretatie van islamitische waarden, eerder dan directe aanvallen (p. 32). In de voetnoot 766-767 wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar het BIFF. Daarenboven blijkt uit de aan de nota toegevoegde informatie dat een vierde BIFF werd georganiseerd in oktober 2012 zodat redelijkerwijs aangenomen kan worden dat het derde BIFF in oktober 2011, waar verzoekster zou aan deelgenomen hebben als jurylid, niet geconfronteerd werd met noemenswaardige veiligheidsincidenten. Gelet op deze objectieve informatie en het feit dat verzoekster als medewerkster van Iraakse producties voor de televisie toch een publiekleven heeft/had is het opmerkelijk dat zij voor het eerst wordt geviseerd op een moment dat de veiligheidssituatie zich ook ten aanzien van artiesten lijkt te normaliseren. De vaststelling dat in oktober 2012 een vierde BIFF plaatsvond staat eveneens haaks op de beweringen van verzoekster *"ze (...) kunst, artistiek (dat) willen elimineren"* (gehoor CGVS, p. 20). Dit klemmt des te meer nu aan verzoeksters relaas over de gebeurtenis die de aanleiding zou zijn geweest van haar vlucht uit haar land van herkomst geen geloof kan worden gehecht. Immers, gelet op de preciaire veiligheidssituatie in Irak kan aangenomen worden dat een evenement als een internationaal filmfestival gepaard gaat met de nodige veiligheidsvoorzorgen zodat het niet aannemelijk is dat een *"groep van extremisten, klaarblijkelijk leden van een islamitische terreurgroep"*, een collega van verzoekster zou meedelen dat zij buiten het gebouw met verzoekster willen praten (gehoor, CGVS p. 18) na de prijsuitreiking. Daardoor zou deze "groep extremisten" de aandacht op zichzelf getrokken hebben wat niet de bedoeling kan zijn wanneer zij verzoekster zouden viseren.

2.6.2. In de mate verzoekster betoogt dat verwerende partij geen bewijs levert dat de andere juryleden niet geviseerd werden en het feit dat zij niet weet of dit het geval is geen bewijs is dat andere juryleden effectief niet geviseerd werden, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust, het niet aannemelijk is dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn geweest indien andere collega's effectief zouden zijn geviseerd, en uit het feit dat een jaar later een nieuw internationaal filmfestival werd georganiseerd in Bagdad kan afgeleid worden dat het derde filmfestival verlopen is zonder noemenswaardige incidenten. Zo verzoekster stelt dat het feit dat andere regisseurs en acteurs van het BIFF niet geviseerd werden door terroristen (indien dit het geval is) geen bewijs is dat zij geen vrees voor vervolging kent, is de Raad van oordeel dat verzoekster daar inderdaad een punt heeft doch dat zij haar relaas aannemelijk moet maken en dit niet het geval is. De Raad herhaalt dat het niet geloofwaardig is dat indien terroristen verzoekster zouden viseren, om welke reden dan ook, zij haar collega zouden interpellieren met de boodschap dat zij met verzoekster

willen praten na de prijsuitreiking terwijl kan verwacht worden dat terroristen de nodige discretie in acht nemen wanneer zij iemand persoonlijk willen viseren.

2.6.3. Verzoekster vervolgt dat het niet correct is te beweren dat de enige reden voor haar vervolging het feit is dat de film "The Flowers of Kirkuk" de eerste prijs heeft gewonnen op het BIFF aangezien zij duidelijk heeft gemaakt dat de reden voor haar vrees voor vervolging onder andere het feit is dat zij een actieve en intellectuele vrouw is.

De Raad stelt vast dat verzoekster dit inderdaad voorhoudt vermits zij gevraagd waarom zij zou geïnterviewd worden tijdens het gehoor antwoordt *"Omwille van mijn rol in de jury en het feit dat deze film uitgekozen w vr de prijs (...) Ik denk omdat ik een vrouw ben en omdat ik erg actief ben in mijn vak, bovendien ze willen dat kunst, artistiek dat willen elimineren. Ze beschouwen ons werk als onrein.(...)"*. (gehoor, CGVS p. 20) Echter, verzoekster maakt geen gewag van persoonlijke problemen voorafgaand aan het BIFF en de prijsuitreiking voor de film "The Flowers of Kirkuk" niettegenstaande zij als vrouw een functie had die in het oog sprong. De problemen die zij schetst en die de aanleiding zouden zijn geweest van haar vlucht, namelijk dat leden van een extremistische en terroristische groep haar zouden geïnterviewd hebben na de prijsuitreiking en haar bedreigende sms-berichten zouden hebben gestuurd, maakt zij niet aannemelijk zoals blijkt uit wat voorafgaat, zodat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij ooit werd geïnterviewd omwille van haar vrouw-zijn, haar actieve tewerkstelling, haar verschijning zonder hoofddoek of het feit dat zij als ambtenaar werkt bij het ministerie van cultuur.

2.6.4. Zo verzoekster stelt dat haar vrees voor vervolging wordt aangetoond door een sms-bericht dat aan haar en haar vader door de terroristen werd gezonden, wijst de Raad erop dat de aan het verzoekschrift toegevoegde sms-berichten niet kunnen overtuigen omdat enerzijds verzoekster haar relaas niet aannemelijk maakt, en anderzijds een dergelijk bericht door eender wie kan zijn opgemaakt.

2.6.5. De documentatie over het derde en vierde filmfestival en de film "Flowers of Kirkuk", toegevoegd aan het verzoekschrift, wijzigen het voorgaande niet.

2.6.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. De bewering tot een bepaalde sociale groep te behoren, wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8. Artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn) luidt als volgt:

"Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de

draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.9.1. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de

richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.9.2. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"* van 5 januari 2012) en de aan de nota nieuwe SRB van 16 juli 2012 waarin rekening wordt gehouden met *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq"* van mei 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoekster het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar krantenartikels stelt dat de situatie in Bagdad niet veranderd is, de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds precair is en welbepaalde sociale groepen, zoals ambtenaren en intellectuelen, en dus ook verzoekster, een ernstig risico lopen om slachtoffer te worden van geweld in Bagdad, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 13 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken

gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.3. Artikels 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen of kranten die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoekster aangehaalde verslagen en/of krantenartikels afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoekster toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar de Irak.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten door terroristen, om welke redenen dan ook, ongeloofwaardig zijn, zij tewerkgesteld is als ambtenaar bij het ministerie en in de filmindustrie. Mede in acht genomen wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij wordt vervolgd of geviseerd door haar autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS